

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ "ΘΥΜΑΤΑ", ΤΗΣ ΜΑΙΗ ΚΛΑΡΚ

(ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΔΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ JEANNE ROUDOT)

Μαίη Κλάρκ, η πασίγνωστη «φενέττα» της «Μέτρος», αγαπάει να παίζει με δύο πράγματα : με τους σκύλους της και με τους άνδρες !... Τι απογοητεύσεις για το άσχημο φύλο ! Η όμορφη εγώσησά του κινηματογράφου δεν τους έχει σε καμιά εκτίμησι. Και ιδού τι μου έξιολογήθηκε η ίδια, όταν πήγα, από ημερών να την επισκεφθώ στη βίλλα της :

«Όλ' οι άνδρες, μου είπε, έχουν πάντα τις ίδιες αδυναμίες... Κοιταξάνε όταν μια γυναίκα ανώτερη τους ύπερρε, έξ αιτίας τους και περιφρονούν μια καλή κι αξιοσημείωτη γυναίκα, μα που δεν έχει ποτέ ήπιχα από τις στενωχίες. Θα γίνεω από τὰ βάσανα, στή όποια με υπέβαλε ο φίλος μου, Ένας κάποιος Τόμας Ρίτσκο. Ήταν ένας σκληρός άνθρωπος, χωρίς καρδιά, δίχως φιλότιμο, κι' ο-όποιος κάθε τόσο μ' άπελευσε ότι θα μ' έδιωχνε από τὸ σπίτι του για να μην άκούει τις φλυαρίες μου. Έγώ, που παρ' όλα αυτά, τὸν αγαπούσα, έπαιρτα τὸ σπίτι δὲν του, τὸν έκένενα να με συγχωρήσει και τὸν ύποσχόμουν ότι ποτέ παιά δεν θα τὸν έγχολεύοισα. Μάτεια όμως προσπαθούσα ν' άνακαλύθω τὴν αίτια αὐτῆς τῆς άδύλας συμπεριφοράς του... Ο Τόμας Ρίτσκο, στήν άρχή τῆς γνωριμίας μας, ήταν πολύ τριφερός μαζί μου. Με τις ύποσχέσεις του μ' είχε πείσει να έγκαταλείνω τὸς γονεῖς μου και να τὸν άκολουθήσω. Μά φαίνεται ότι, έπειτ' από λίγο καιρό, με βαρέθηκε κι' ήθελε με κάθε τρόπο να με έφεροτῶθι. Πόσο ταπεινὸ εἶνε καμιά φορά οί άνδρες! Φαντασθίτε ότι έβριτανε στο σημείο να με βάζει να κάνω τις πὸ έξαιτελειώσεις δουλειές, για να τὸν συχαθώ και να τὸν έγκαταλείνω. Άλλοτε πάλι έχοζταν μεθυσμένος, με ζιπνοῖσε και μου έλεγε να τὸν χορῶνέω και να τὸν τραγουδήσω, γιατί ήθελε να διασκεδάσει! Έγώ, βέβαια, είχα πάρει παιά να τὸν αγαπῶ, μα δὲν τολμούσα να τὸν έγκαταλείνω. Ήξερα ότι άν έφερινα από κοντά του, θα γινόμουν μέσα στο πλῆθος τῶν άλλων δυντισχιμένων γυναίκων... Αὐτὴ ἡ μαρτυρική ζωή μου κράτησε έξι μήνες. Ένα βράδι ο Ρίτσκο δὲν γύρισε στο σπίτι. Μά οὔτε και τὴν άλλη μέρα φάνηκε πονθὲν. Ύποψέροντας από τὴν πείνα, βγήκα στο δρόμο και πήγα να συναντήσω τὸν φίλο μου. Ένας άπ' αὐτοῖς με πληροφορήσε τότε ότι ο Ρίτσκο είχε ξεμυαλισθί με μὰ ύπερπαιη γυναίκα, που φανόταν πολύ πλούσια, μα ήταν γνωστὴ για τὴν σκανδαλώδη ζωή της. Αὐτὸς ο φίλος μου φάνηκε πρόθυμος για να με βοηθήσει. Αντίστασι έγώ, τὸν έγχαρίστησα, δέχτηκα τὰ λεφτά μου προσέφερε και σ'αγ - σ'αγ συνήθισα στήν ιδέα ότι μπορούσα να ζήσω μαζί του. Ο «προστατή» μου λέγονταν Ένριμον Στόλιερ. Δὲν ήξερα τίποτ' άλλο γι' αὐτόν, παρὰ μόνάκι ότι ήταν υπάλληλος σὲ μια εταιρεία. Μου είχε ύποσχεθί μάλιστα ότι θα μου έβρισκε μὰ θέσι για να κερδίζω τὸ φρομ μου και να μην έχω ανάγκη από κανέναν. Πέρισα μαζί του λίγο καιρό, με τὴν έλπίδα ότι θα κατορθώνε να με βοηθήσει. Ζούσα ήσυχα, χωρίς ποτὲ να τὸν ζητήσω να μ' αγοράσει κάτι και χωρίς να τὸν κάνω σκηνές. Ο Στόλιερ όμως δὲν άνοισε κι' αὐτὸς να με βαρέθι. Κι' όταν μια μέρα τὸν ρώτησα άν μου βοηρήσει καμιά θέσι, με κίπτασε εἰρωνικά και μου άπάντησε :

—Δὲν μπορῶ να καταλάβω γιατί βασιάνεσαι άδικως. Ένα κορίτσι όμορφο, όπως εἶπ, μπορεῖ να κερδίσει εὐκολώτερα τὴ ζωή του.
Και για να μου άποδείξει ότι είχε δόχο, τὸ άλλο βράδι έφερε στὸ σπίτι ένα φίλο του. Έγώ δὲν είχα ύποπτευθί τὸ σχέδιό του. Φάγαμε κι' ο τρεῖς μ' έξαιρετικὸ κέφι, γελάσαμε και μέναμε ως τὰ μεσάνυχτα. Σὲ μια στιγμή όμως ο Στόλιερ κίπτασε τὸ ρολόγι του κι' έπαιτα μου εἶπε με τριφερότητα :
—Άγέθι μου, θα μου έπαιτρέψης '

άπουσιάζω λίγη ώρα. Ο φίλος μου θα σοῦ κρατήση συντροφιά. Κίπτασε να φανήσι καλή μαζί μου...
Κι' έφυγε γρήγορα άπ' τὸ δωμάτιο. Μόλις έκλεισε πίσω του ἡ πόρτα, ο φίλος του μου έπαισε τὸ χέρι και τὸν φίλο μου. Έπειτα έφερε τὴν καρέκλα του πὸ κοντά μου. Προσάθησα ν' αποφύγω τ' άγκάλιασμα του και τὸν φώναξα :

—Αὐτὸ που κάνετε δὲν εἶνε σωστὸ !... Τι θα πῆ ο φίλος σας ;
—Μη σὲ νοιάζει, μου άπάντησε έκείνος. Ο Στόλιερ έχει πληρωθί πολύ άρεθὰ για να μ' άφήση να διασκεδάσω μαζί σου.
Έγώ, άηδιασμένη, τὸν άδειασα στὸ πρόσωπο τὸ κροσι μου κι' άρχισα να τὸν πετάω διτ, εύρισμα μπροστά μου, για να τὸν κάνω να μ' αφήση ήσυχη. Μά ο φίλος του Στόλιερ ήταν μεθυσμένος. Γελούσε ή-λίθια με τὸ θυμό μου και δὲν ύποχωροῖσε. Τόση ήταν ἡ άπειλία μου, ώστε άνοιξα τὸ παράθυρο και τὸν φώναξα ότι άν έκανε ένα βήμα, θα έπερτα στο δρόμο για να σκοτωθώ. Γέλασε σαρκαστικά και προχόρησε ως ήμينا. Καταλαβαίνετε ότι, δὲν πήρξα από τὸ παράθυρο, Ρίτσκο μόνο άπάνω του, τὸν έσχισα τὸ πρόσωπο μὸ τὸ νύχια μου, τὸν έσχισα τὰ ρούχα του και λιποθύησα. Όταν συνήλθα είδα πάλι τὸν Στόλιερ να σφιχτῆ φίλικὰ με τὸν δειμό μου, σάν να μην είχε συμβῆ τίποτε. Διαμαρτυρήηκα μ' ήλι μου τὴ δύναμη γι' αὐτὴ τὴ διαγωγή του.
—Έλα, μου άπάντησε έκείνος με προστατευτικὸ ύφος, ο φίλος μου δὲν εἶνε άνηθοσφάγος ! Οὐά μποροῖσάτε να συνεννοηθίτε... χωρίς να τὸν σίχσει τὰ ρούχα του !...
Έφωνα έκείνη τὴ νύχτα από τὸ σπίτι τὸν Στόλιερ και γύριξα σάν τρελλή στὸς δρόμους. Τὴν άλλη μέρα πήγα σ' ένα μεσιτὸ γραφεῖο και ζήτησα δουλειά. Είχα τὴνχη. Κάποιο ιδιωτικὸ γραφεῖο χρειαζόταν μια υπάλληλο. Έτρῶξ' άμέσως εκεί πέρα, για να προλάβω να μη τὸν πάρη καμιά άλλη τὴ θέσι. Ο μισθός μου μόλις μου έφτανε να συντηροῦμαι. Αναγκαστήηκα να δεχθῶ τὴν «επιστολή» τὸν διεκτινοῦ μου.
Ήταν ο μόνος άνθρωπος που φάνηκε εὐγενής μαζί μου. Ποτὲ δὲν μ' άβρισε να καταλάβω ότι διασκεδάσε μ' ήμينا όποις και με τις εὐθιμες γυναίκες. Απὸ τὸν άρχισε να μου χαμογιάλι ἡ τὴνχη μου. Κατόψωσα να πείσω ένα μικρὸ ρόλο σὲ μὰ ταῦτα. Έπειτα έπείραγμα ένα καλὸ συμβόλο και έγινα κάπτερας, μια διάσημη «γώσησα». Κατάλαβα λοιπὸν ότι είχε ερθεῖ ο καιρός να παίζω με τὸς άνδρες, όπως παίζαν έναν καιρό μαζί μου, όταν ήμουν μια τριχὴ κι' άσημη επαγγελματιμένη. Τὸ πρώτο θύμα μου μ' άγόρσε ένα αὐτοκίνητο. Έγ' άλλιλο μου επέλευσε μὰ ύπερσοχη βίλλα. Ένα τρίτο μου έκανε δόχο στὸ γενεθλίο μου ένα μαργαριταρένιο κολιέ. Κι' ο άριθμὸς αὐτῶν τῶν εὐμάρτων, μερα με τὴ μέρα, έξακολουθεῖ ν' αύξάνη. Όλοι οι άνδρες εἶνε εφροτεινέις μαζί μου. Σέρετε δὲ γιατί μ' αγαποῦν ; Γιατί είμαι μια φιοριώσις γυναίκα, που τὸς περιφρονεῖ και δὲν τὸς λογαριάζει κακαθόλους.

Κι' αλήθεια, ἡ Μαίη Κλάρκ εἶνε γνωστὴ στο Χόλλυγουντ για τὴ σκληροτῆτά της. Πρὶν να πλησιάζη κατὴς αὐτὴ τὴ γυναίκα, προεἶτι να θυσιάζη τὴν περιουσία του, τὴν άξιοσφειά του, τὰ πάντα. Θυμάμαι εἶδη μ' ένα χόρο μὰ τέτοια περιπέτεια της, ποτὲ άναστατίσει τὴν πόλι τὸν κινηματογράφου.
Ἡ Μαίη Κλάρκ είχε πεί να περάσει τις «δικαστές» της στὴ Σάντα Μόνικα. Πρὶν όμως φύγι από τὸ Χόλλυγουντ, έστειλε τὸς εὐνοσημένιους θαυμαστάς της να τὴν λοκαζάνουν μὰ ύπερσοχη βίλλα στήν άρχαγιαλιά. Έκείνη για να τὴν έγχαρτίσθουν έδωσαν πολλές χιλιάδες δολάρια και βήσαν προγυμνασι οῦσὸ σωστὸ άνάκτορο. Ἡ Μαίη Κλάρκ έφτασε έπειτ' από λίγες μέρες, φέρνοντας μαζί της τὰ δέκα περίφημα σκευιά της, κι' έγκαταστάθηκε σ' αὐτὴ τὴν όμορφη έπαυλι, δίνοντας έντολή στὸς ύπηρέτες της ότι δὲν ήθελε να τὴν έγχολήση κανεῖς. Οί θαυμαστάς της, που νόμιζαν ότι μ' αὐτὴ τὴ χειρονομία τους θα έλιωναν τὸν πάγο της καρδιάς της, άπογοητεύησαν. Κατάλαβαν ότι ἡ Μαίη Κλάρκ δὲν ήταν έγχαριστημένη. Ένας άπ' αὐτοῖς τότε, ο Τζάκ Ζάντερ, σέφτερος, έστειλε να τὴν έκανε γι τὸν προσέξη, άν τῆς αγοράσει αὐτὴ τὴν μεγαλοσχημὴ βίλλα. Σήκωσε λοιπὸν όλα τὰ λεφτά που είχε στὴς Τρά-

Ἡ Μαίη Κλάρκ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΕΡΖ ΖΕΛΙΟ

ΕΙΜΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ !...

Ε μιά γιογορη φρονή και τιά μάτια κερφομένα στά γλυνά και βελούδινα μάτια της. Ο Ζάν την παρακάλεσε ακόμη μία φορά :

—'Ελα, πές μου ναί !...
'Η 'Ελσα έφερε τιά χέρια της στό πρόσωπο, σάν να ήθελε νά κρυφίη τήν ευτυχία της, και ψιθύρισε, ταραγμένη :

—Μά περίμενε... Περίμενε, Ζάν...
—Πές μου ναί !... 'Ελα, μη μου άρνείσαι !... Είμαστε σύμφωνοι, χί ;...

'Η 'Ελσα τού χαμογέλασε. Δέν μπορούσε ν' άντισταθεί σ' εκείνη τήν ευτυχία. Μά πάλι δι- στάζε...
—'Ελα αύριο, Ζάν... τόν παρακάλεσε. Αύριο, πούς ξέρει... θά σου άπαντήσω...

—Μά πός μπορώ νά περμένο ως αύριο !... στέναζε ο Ζάν. 'Απόψε σέ νοιώθω τόσο κοντά στόν έρωτά μου. 'Από τώρα ως αύριο πούς ξέ- ρει τί σκέψεις μπορώ νά περάσουν άπό τή μυα- λιά σου... Φοβάμαι ότι θά σέ ξανάρω ψυχρή, άλλωστε...
'Η 'Ελσα κούνησε άρνητικά τού κεφάλι της. Αυτό ήταν μιά φανερή ύπόσχεσις.

—Μά τότε, γιατί όχι απόψε ; ψιθύρισε ο Ζάν με παράνονο.
—Πρέπει νά ξέρη κανείς νά κερδίση τήν ευτυχία, τού έξήγησε ή 'Ελσα μ' ένα άνεγκματικό χαμόγελο. Θέλω νά είμαι βέβαια πός μ' ά- γαπάς άληθινά, πός μου είσαι πιστός, σταθερός... Πούς μου λέει ότι αύριο δέν θάγης άλλόθεν ;...

—Ω !... Έκανε ο Ζάν παραγμένος. Πώς μπορείς νά συλλογίζεσαι ένα τέτοιο πράγμα !...
'Η 'Ελσα δέν τού συλλογίζεταν βέβαια αυτό, μά ή- ταν ο μόνος τρόπος γιά νά τού ξαφνίγη.

—Αυλον, αύριο..., τού είπε έπιχαίροντας, και άρνήθηκε νά τού δώσει τιά χείλη της.
'Επειτα βγήκε έξω και μόλις βρέθηκε στό δρόμο, ά- νάντισσε βαθιά τού δροσερό άέρα. Είχε νυχτώσει πεινά.

—'Η ζωή μου χρωστούσε αυτή τήν ευτυχία ! συλλο- γίστηκε ή 'Ελσα.
Μά μπορούσε νάξη έμπιστοσύνη στόν έρωτά του ;... Δέν έπρεπε νά φοβάται καμιά άπογοήτεσι ; 'Οχι !... Τιά μάτια του ήσαν τόσο καθαρά, τόσο άθώα ! Τής έ- λεγαν πάντα τήν άλήθεια.

'Ο Ζάν τήν άγαπούσε κι' ή 'Ελσα θά γινόταν γυ- ναίκα του. Μέσα στην άγκαλιά του θά ερχόντοσ τού αν- τιχρισμένο παρελθόν της και τόν άνθρωπο — τόν άλλο — πού είχε περάσει από τή ζωή της, δίχως νά της φέ- ρον τόν έρωτά.

Τί ήταν ο 'άλλος ; 'Ενα ύποπτο ύποκειμένο, ένας άτακτός, ένας εγκληματικός, πού τήν τρομοκρατούσε, τήν ξέδιε και τήν φοβόριζε, δι, θά τήν σκοτώσει... Μά ή 'Ελσα ήξερε τώρα ότι ο άνθρωπος αυτός βοι- σκόταν στά κάτεργα. Κι' έτσι ήλι ή παλιά ζωή της γαίνονταν σάν ένας έφιάλης, πού είχε περάσει...
'Η 'Ελσα προχωρούσε στό έρημο πεδινόδρομο, κάτω από τιά δέντρα. 'Η νύκτα ήταν θεομή, τυλιγμένη σέ μιά λεπτή όμίχλη.

'Αςαρνα όμως άκουσε βήματα πίσω της. 'Αλλάξε δρόμο. Τά βή- ματα τήν παρακολούθησαν. 'Η 'Ελσα οφρυανδίνεψε μιά κρυφή μάτιά πός τιά πίσω κι' είδε στό φός τού φαναριού ένα χ/σινό κι' άδύνατο πρόσωπο. Τήν ίδια στιγμή ή 'Ελσα έννοιωσε τού αμα της νά παγώνη μέσα στίς φλέβες. Τής φάνηκε ότι τίς ήσαν γνωστόσ εκείνο τού πρόσω- πο. Και δίχως νά θέλη, δίχως νά μπορού ή σκευθί τίποτ' άλλο, τά- χυνε τού βήμα της γιά νά φτάση όσο μπορούσε πού γρήγορα στό σπίτι.

πάζε τού Χόλλινγτον, άγόρασε τήν Έπαυλ και με τού συμβόλαιο στην τέση, πήγε νά τήν έπισκεφθί. 'Η Μαίη Κλάρκ, πού είχε πληροφορη- θή τού σκοπό του, τόν δέχτηκε με μεγάλη χαρά τόν λεπτοπρήθε- τόσο πολύ, ώστε ο Ζάντερ νόμισε ότι είχε πετύχει τού σκοπό του. 'Εν- θουσιασμένος, τής έδωσε τού συμβόλαιο κι' έπειτα τής είπε :

—Θνώσασ άλη τήν περιουσία μου γιά νά περάσω λίγες στιγμές μαζί σας !...
'Εκείνη τόν κούταξε μ' ένα ψυχρό βλέμμα, πού τόν πάγωσε.

—Σάς είχαρ-στό, τού άπάντησε, αλλά δικτυχώς δέν έχω καιρό... Πρέπει νά φροντίσω γιά τού πρόγραμμα τόν γιορτών πού θά δώσω στή βίλλα μου...
Και τόν άποχωρέθηκε.

'Ο Τζάκ Ζάντερ έβγαζε από τή Σάντα Μόνικα πάμπωτος. Σήμερα εργάζεται σ' ένα εστιατόριο και παίρνει εικοσιπέντε δολάρια τήν έ- δομάδα... 'Εχουν δίσηο πόλιν πού θεωρούν τήν Μαίη Κλάρκ ως θα- κίνδυνη γυναίκα. 'Αλλά πούς φταίει γι' αυτό ; 'Η ιστορία της, πού διηγήθηκε, φανερόναι ότι τού άδικο τού έχουν μάνομ οι Άνδρες !...
JΩANNE ROUDOT

της. Μά και τιά βήματα, πού άντιχρόδων πίσω της, έγιναν πού βιαστικά, πού νευρικά, πού έπιμονα. 'Η 'Ελσα έφτασε τρέχοντας μπροστά στην πόρτα της, τήν άνοξε τρέμοντας σύγκορη, ώρησε στό διάδρομο και έκλεισε τήν πόρτα τής κ/μαριάς της, σφιγγοντας τιά δόντια της γιά νά μη ξεφρονίση από τού φόβο. 'Επειτα, λαχανιασμένη όπως ήταν, έπεσε σέ μιά πολυθρόνα κι' έκλεισε τιά μάτια της, γιά νά μη συλλογιστή τί- ποτα, σάν να ήθελε νά βυθίση μέσα στό σκοτάδι τής τρελλής σκέψης της. 'Υστερ' από λίγο αναστέναζε βαθιά και ξανάνοιξε τιά μάτια. Τό χέρι της τότε άγγιξε τυχαία τού άπογευματινού ταχυδρομίου : ήσαν με- ροιά γράμματα και δυό - τρεις έσπεριές έφημεριδές. 'Η κ/μαριέρα τής είχε άφήσει εκεί πάνω στό τραπέζοκι. 'Η 'Ελσα πήρε μιά, γιά νά δια- βάζη κάτι και ν' άπασχολήση τού πνεύμα της, γιά νά μη συλλογίζεται εκείνο πού φοβόταν. Μά μόλις έφριξε τήν πρώτη ματιά στην έφημερίδα άγροσε από τή φρονή της ! 'Ενας χτυπητός τίτλος στην πρώτη σελίδα έφωτορε : «'Ενας κατάδικος έδραπέτευσε από τιά κάτεργα !»
'Η 'Ελσα δέν μπορούσε νά πνίξη μιά κρυφή τρώμον, πού άντίχρυσε σάν ούραλασμα.

—Γιατί ; Γιατί ;... στέναζε με παράνονο. Γιατί νά γίνη αυτό σί- μερα, πού είμαι τόσο ευτυχιολομένη ;
Κι' άλήθεια, γιατί πόρθη μιά τέτοια είδησι, τή στιγμή άκριβώς πού έννοιασε πός άρχιζε γι' αυτήν μιά ευτυχιολομένη ζωή ; 'Ο κατάδικος πού είχε δραπέτευσει, ήταν ο 'άλλος, ο άνθρωπος πού τήν βασάνιζε. Πώς μπορούσε τώρα νά ξαναδη τόν Ζάν ; Πώς μπορούσε νά τόν έξέσει σ' έναν τόσο μεγάλο κίνδυνο ; 'Ο 'άλλος θά τόν σκοτώσε, μόλις κατα- λάβαινε πός αυτή τόν άγαπούσε ! Κι' ή 'Ελσα έξίστασε με πόνο σ' ά- ναρωπυλότητα, γιά τόν χαμένο έρωτά της.

—Αύριο θά τού πού εδ/ξ... συλλογίζεταν με άπόγνωσι. Και δέν θά μπορούσε, άλλοισμον, ούτε νά τού ξηγήσει τήν άλλαγή μου...
'Ο 'άλλος θά παροαιόνεσε τώρα στά παράθυρά της και θά περίμενε δίχως άλλο νά βρή τήν ευκαιρία γιά νά μπη μέσα και νά τήν τρομοκρατήσει πάλι, όπως άλλοτε ! Με ένα ούραλασμα άγωνίας, τινάχτηκε από τήν πολυθρό- να κι' έτρεξε νά κρυφουκταξή από ένα παράθυρο. Ναι !... 'Ηταν εκεί, στό δρόμο, κ/μαρφυλάκωντας νά βρή τήν κατάλληλη στιγμή νά τού τρωπίσει μέ- σα στό σπίτι της.

'Η ευτυχία της, λοιπόν, ήταν ένα όνειρο ; Θά έ- χανε γιά πάντα τόν Ζάν ; 'Α, όχι ! Αυτό δέν μπο- ρούσε νά τού ύπομείρη. Προτιμότερος ήταν ο θάνα- τος ! Μά γιατί ήταν τόσο δειλή ; Γιατί έστρεψε από τού φόβο της, δίχως νά μπορού ή άντισταθί στόν ά- νθρωπο πού θά τήν έκανε πού δυστηχομένη από ά- πρόβτα ;
'Η 'Ελσα έννοιωσε ένα κ/μαρφυλο ήμισμα, έναν πανικό, πού τήν έτρέλλανε και τής σκότιζε τού μυα- λό. Τής φανόταν πός δέν θά ζούσε ακόμη πολλές ώρες, πός ήταν μιά έτοιμοθάνατη, μιά γυναίκα πού ψυχορρογούσε...

Κι' έτσι άνατριχιάζοντας σύγκορη, περίμενε βουθή μέσα στή νύκτα, νάρθη από τή μιά στιγμή τήν άλλη ή σ/μαρφο. 'Αςαρνα, πνίγγοντας μιά κρυφή τρώμον, άκουσε μαζονόως θαρόδους κι' ύστερα ένα τράμα πού- σπασε, ένα παράθυρο πού άνοιξε με πάταγο και βιαστικά βήματα στό διάδρομο. 'Η 'Ελσα ώρησε στην πόρτα κι' έβρεξε πάνω της όλο τού βάρους τού σώματός της, γιά νά μην άνοψή.

Τήν ίδια στιγμή άκούστηκε μιά πιστολιά.
'Η 'Ελσα έβραζε τ' ατίη της κι' άπόμεινε σάν γαυφή, σάν νά είχε μακριαράσει στή θέα της.

—'Αςαρνα πάλι, μέσα στό σκοτάδι, άκουσε μιά φρονή πίσω από τήν πόρτα :

—'Ελσα !... 'Εγώ είμαι !... Μη φοβάσαι... 'Ανοιξε μου... Δέν μπο- ρούσα νά περμένο... Γι' αυτό ήρθα. Κι' έκανα καλά, γιατί πρόλαβα ένα λιποθύτη, πού έπιανε κρυφά έδομεία... 'Εγώ πυροδότησα... Τόν σκοτώσα. 'Ελσα, δίχως νά τού θέλω, μά έπραξε, γιατί κινδύνεσε ή ζωή σου... Μη φοβάσαι πεινά, άγάπη μου... Τόν πήραν γρήγορα από έδδ... 'Ηταν ένας άγνωστος αλήτης... Δέν άξίζει τόν κόπο νά γίνεσαι λόγος γι' αυτόν... 'Ελα, άγάπη μου... 'Ανοιξε μου !... 'Ανοιξε μου !...
Κι' ένα χέρι, πού έτρανε από τή σ/μαρφο, προσπαθούσε ν' άνοιξη τήν κλειστή πόρτα.

'Η 'Ελσα δέν πίστευε σ' αυτά της. Νόμιζε πός όνειρευότανε. Κι' ύστερα, όταν συνήλθε, όταν έννοιωσε πός ήταν άλήθεια, πός είχε σω- θή, πός δέν είχε χάσει τήν ευτυχία της, άνοιξε σάν τρελλή τήν πόρτα κι' έπεσε στην άγκαλιά τού άγαπημένου της.

—Ζάν, άγάπη μου !... ψιθύρισε με τρυφερότητα κι' ε/γνομαιόνη. Είμαι δική σου !... Δική σου γιά πάντα !...
Και τόν έσφιξε πάνω της, με δάκρυα, γιά νά νοιώση πός δέν ύν- νειχε χάσει...
ΣΕΡΖ ΖΕΛΙΟ

